

E palóc város

Miért köt így a múlt? Messzeségbe fúrt arcod
a honvágy keringőjével mosta a szél.
Mikor fellépnél az út visszatérő hátára,
reménykedve nyúltál egy dallamos énekért...

Kövesedő emlékek ősi énekét cipelted idáig
-- nyomok porladtak s a mezsgyék állára zöld
szakállt eresztett minden tavasszal a remény.
Életet nevelt mindenütt a tanktépázta föld!

Válladra vetted az éveket (az őszítő húszat)
s mikor sarjadó élet kérte a ma kenyerét,
láttad hogy a dolgos tenyérből mit nyújthat

ez a nép ma feléd, hogy e palóc város miként
emeli – füst és napszitta fáradt emberek között –
apránként nyújtott remény-szelet kenyerét...

Salgótarján, 1966. június 29.